

Arrest

nr. 182 657 van 22 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. UWASHEMA, die *loco* advocaat P. HUGET verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) bent u een Nigeriaans staatsburger, geboren op 3 november 1986 te Abidjan, Ivoorkust.

U verklaart dat u traditioneel gehuwd bent in 2008 met O.A.A.. U zegt dat u met hem drie kinderen heeft: een dochter; O. Aisha F., geboren op 12 juli 2008 en twee zonen, O. H.A.A., geboren op 30 oktober 2010 en O.M.A.O. geboren op 3 maart 2012, allemaal geboren in Ejigbo.

U verklaart dat u de ouders van uw man vreest omdat ze uw dochter willen besnijden.

Daarnaast verklaart u dat uw man is verdwenen en dat uw leven in gevaar is omdat u in Bauchi ging wonen en dat vreemdelingen daar niet welkom zouden zijn. Via de hulp van Labeledji werd er geregeld dat u het land kon ontvluchten. Ze vertelde u dat ze alleen u kon helpen en niet uw kinderen, waardoor u

hen bij haar achterliet. U verliet Nigeria per vliegtuig in augustus 2014. Na uw vliegreis reisde u enkele uren per trein. U herinnert zich nog dat u op 30 augustus 2014 in België arriveerde. U vroeg asiel aan op 22 september 2014.

Bij de DVZ legde u een uittreksel van het geboorteregister van Ivoorkust voor, opgemaakt op 11 mei 2009 door de gemeente Adjame – district Abidjan waaruit blijkt dat u geboren bent op 3 november 1986.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze de nood aan bescherming kan beoordelen. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute.

U hebt echter geenszins voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Nadat u op 18 november 2014 ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaringen had afgelegd in verband met uw asielaanvraag van 22 september 2014, werd u door het Commissariaat-generaal verschillende keren in de gelegenheid gesteld uw asielmotieven nader toe te lichten.

Op **22 september 2014, wanneer u uw asielaanvraag indiende bij de DVZ**, verklaarde u dat u in het Yoruba wenst gehoord te worden. (zie administratief dossier – handgeschreven inschrijvingsfiche).

Op **12 november 2014** informeerde uw advocaat, meester Huget, de DVZ via fax en brief dat u uw gehoor in het Frans wenst te doen en afstand wilt nemen van uw tolk.

Op **18 november 2014** verklaarde u echter bij de DVZ dat u de hulp van een tolk inroept en dat u in het Yoruba wenst gehoord te worden. U gaf aan dat u een beetje Frans spreekt maar onvoldoende om uw problemen die geleid hebben tot uw vlucht te verwoorden. U verklaarde eveneens dat u een beetje Engels begrijpt, maar dat u ook deze taal niet voldoende kan spreken om uw problemen te verwoorden. (zie administratief dossier – DVZ, verklaring betreffende procedure, opgemaakt en ondertekend op 18 november 2014) U verklaarde verder dat uw advocaat heeft geschreven dat u uw interview in het Frans kan afleggen maar dat dit niet waar is. U zegt dat u een beetje Frans spreekt, maar enkel simpele dingen. U legt uit dat u moeilijke zinnen en woorden niet begrijpt. U benadrukt dat Yoruba de taal is die u vloeiend spreekt en dat u uw interview wenst af te leggen met een tolk Yoruba (zie administratief dossier, interne nota, opgemaakt en ondertekend op 18 november 2014).

Op **19 november 2014** informeert uw advocaat het CGVS dat u zich perfect kan uitdrukken in het Frans en dat u daarom uw procedure in het Frans wenst verder te zetten.

U werd op **6 januari 2015** een eerste keer uitgenodigd voor een gehoor bij het CGVS. Uw advocaat informeerde het CGVS op 7 januari 2015 dat u wegens ziekte niet aanwezig kon zijn op het geplande gehoor. Daarnaast verklaart uw advocaat dat u de procedure in het Frans wenst verder te zetten en dat u de door de DVZ voorgelegde documenten heeft ondertekend zonder er de gevolgen van te begrijpen. Uw advocaat geeft aan dat u, gezien uw kennis van het Frans de procedure best verder zet in de taal die u beheerst- zijnde het Frans- en dat uw verklaringen dus niet via een vertaler moeten gaan. Daarnaast merkt uw raadsman op dat diegene die het gehoor afneemt zich alleen in het Frans zal mogen uitdrukken indien deze hier officieel voor bevoegd is.

Op **2 februari 2015** werd u een tweede keer uitgenodigd door het CGVS. Aangezien het niet mogelijk is om binnen de procedure van taalrol te veranderen werd een vertaler Yoruba voorzien. Deze vertaalde van het Engels naar Yoruba. Nadat u opmerkte dat uw advocaat het gehoor niet zou kunnen volgen, wees de protection officer (verder PO) u op het feit dat uw advocaat zich zou kunnen laten vervangen door iemand die het Engels wel machtig is. De PO verduidelijkte daarbij dat het niet mogelijk is om van taalrol te veranderen eens de procedure is gestart. U vraagt vervolgens of het mogelijk is om assistentie te bieden aan uw advocaat zodat hij zou kunnen begrijpen wat er gezegd wordt. Wanneer de PO u uitlegt dat u ervoor kan kiezen om het gehoor op een andere dag te doen, met een advocaat die het Engels machtig is, reageert uw advocaat door te stellen dat hij niet wilt dat het interview in het Engels doorgaat. U gaf aan dat u het interview alsnog in het Yoruba en Engels wenste verder te zetten, maar nadat u met uw advocaat overlegde, nam uw advocaat het woord en gaf hij aan dat hij het interview hier wenste stop te zetten indien het in het Engels zou zijn. (zie gehoorverslag dd 02/02/2015)

Uw advocaat stuurde diezelfde dag een fax aan het CGVS waarin hij de gebeurtenissen samenvatte en waarbij hij benadrukte dat de procedure niet in het Engels mag gebeuren maar in het Nederlands of Frans. Hij verklaarde dat, indien de procedure niet in het Frans kan verdergezet worden, dat zowel de PO als de tolk het Nederlands moeten gebruiken en geen Engels mogen spreken. Echter, indien men

genoodzaakt is om de procedure in het Engels te doen, zouden de PO en de vertaler moeten aantonen dat ze deze taal beheersen. (zie brief in het administratief dossier)

Op **3 februari 2015** wordt uw raadsman door het CGVS geïnformeerd dat gezien u bij de DVZ ervoor koos om bijstand te krijgen van een tolk Yoruba en er werd bepaald dat het Nederlands de taal van het onderzoek van uw asielaanvraag is en dat deze niet kan gewijzigd worden, dat het volgende gehoor opnieuw met de hulp van een tolk Yoruba- Engels zal plaatsvinden. Daarnaast wordt uw raadsman er op gewezen dat hij zich kan laten vervangen door een confrater die wel voldoende Engels beheerst.

Op **4 februari 2015** dient uw advocaat klacht in bij L'ordre français des avocats du barreau de Bruxelles en bij de Vaste Commissie voor taaltoezicht.

U werd opnieuw uitgenodigd om op 18 november 2015 gehoord te worden op het CGVS. Dit gehoor werd op 16 februari ten gevolge van een administratieve wijziging geannuleerd.

Uw raadsman kreeg op **3 maart 2015** een antwoord van de Commissaris generaal waarin duidelijk wordt gesteld dat er geen schending is van het Koninklijk besluit van 18 juli 1966 houdende coördinatie van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, alsook niet van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980. Daarnaast richtte de Commissaris generaal ook een schrijven aan de stafhouder om de situatie te verduidelijken.

Op **16 maart 2015** antwoordt de Vaste Commissie voor Taaltoezicht dat ze niet bevoegd is voor deze materie en dat derhalve uw klacht onontvankelijk is.

Op **1 april 2015** richt uw raadsman een weerwoord aan het CGVS.

Op **5 april 2016** wordt u opnieuw uitgenodigd voor een gehoor bij het CGVS met een tolk Yoruba die de vertaling verzorgt van Engels naar Yoruba. Uw raadsman stopte het gehoor nadat de tolk werd voorgesteld en hij merkt op dat het interview in het Engels zou doorgaan, zonder dat de PO over een bewijs beschikt dat deze het Engels machtig is. De PO refereert naar het schrijven van de Commissaris generaal en verduidelijkt dat er geen enkele wet wordt overtreden. De PO werd vervolgens bijgetreden door een Franstalige PO die nogmaals verduidelijkt dat er geen enkele wet werd verbroken en die uw raadsman aanmaant om het gehoor toch te laten doorgaan. Uw raadsman volhardt en stopt opnieuw het gehoor. Wanneer u vervolgens persoonlijk wordt aangesproken, neemt uw raadsman het woord op en verklaart hij dat jullie (u en uw advocaat) de procedure samen doen (zie gehoor dd 05/04/2016, p 5).

Diezelfde dag richt uw raadsman opnieuw een email alsook een brief tot de Commissaris generaal waarin hij het gebeurde gehoor toelicht en waarbij hij verklaart dat u wenst dat er een tolk Nederlands – Engels, Engels-Yoruba wordt gebruikt of dat er een Franstalige PO wordt ingezet.

Op **12 april 2016** krijgt uw raadsman alsook de stafhouder een antwoord van het CGVS waarin duidelijk wordt gesteld dat uw advocaat belet dat het onderzoek naar uw vraag om internationale bescherming kan worden uitgevoerd.

Op **4 juli 2016** wordt u opnieuw uitgenodigd voor een gehoor bij het CGVS. Opnieuw verzet uw raadsman zich tegen het taalgebruik: Engels – Yoruba. Ook wanneer u er meermaals op attent wordt gemaakt dat, indien u niet meewerkt, er een negatieve beslissing kan volgen, blijft uw raadsman volharden en wenst hij niet verder te gaan (zie gehoor CGVS dd 04/07/2016, p 2)

Gelet op het geheel van bovenstaande bevinding besluit het Commissariaat-generaal dat u elke medewerking weigert, dit in weerwil van de medewerkingsplicht die op u rust.

Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij zijn volledige medewerking verleent teneinde de bevoegde instanties toe te laten een zo volledig mogelijk onderzoek naar de gegrondheid van het asielrelaas te voeren en om zich een beeld te vormen van de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming. Het is aldus aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissarisgeneraal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. U was echter niet bereid om tijdens de verschillende door het Commissariaat-generaal georganiseerde gehoren uw asielmotieven toe te lichten. Het weigeren hiervan trekt de ernst van uw asielaanvraag in twijfel en verhindert de asielinstanties om zich een beeld te vormen van de aangevoerde nood aan bescherming.

Doordat u een dergelijke desinteresse vertoont en u keer op keer weigert mee te werken, maakt u het voor het Commissariaat-generaal onmogelijk om te oordelen of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. Dergelijk gebrek aan medewerking en interesse is bovendien onverenigbaar met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij geeft een uiteenzetting van de feiten die de aanleiding vormden van de asielaanvraag.

Verzoekende partij geeft tevens een uiteenzetting omtrent het verloop van de procedure, alsook over de tussenkomsten en klachten van haar advocaat bij de verwerende partij en de stafhouder, ingevolge de registratie van haar asielaanvraag en de behandeling van deze aanvraag door de verwerende partij.

In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van:

- “- artikel 1 van de conventie van betreffende de status van vluchtelingen van de 1951;*
- punt 205 van de UNHCR handboek en richtlijnen aangaande determinatie van de vluchtelingenstatus*
- van artikel 41 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie,*
- van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie,*
- van het algemeen beginsel van EU-wetgeving omtrent de rechten van verdediging, met inbegrip van het recht te worden gehoord*
- de richtlijn 2005/85/CE betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus*
- de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.*
- de richtlijn 2013/32/UE betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) waarvan de omzetting voorzien is tegen 20 juli 2015*
- artikelen 51/4, 62 van de wet van 15 december 1980 de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen;*
- beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaalde de verplichting van het bestuur om rekening te houden met alle relevante elementen van de zaak, het evenredigheidsbeginsel;*
- manifeste appreciatiefout;”*

In wat zich aandient als het eerste onderdeel van het enig middel stelt verzoekende partij:

“GEBREK AAN SAMENWERKING VAN HET CGVS – INADEQUATE MOTIVERING – SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR

Overwegende dat het CGVS op pagina 3 Mevr. O. verwijt niet hebben willen meewerken, haar verplichting niet te hebben voldaan; dat het CGVS Mevr. O. ervan beschuldigt niet te hebben bijdragen tot het helpen van het CGVS in de evaluatie van haar vrees voor vervolging en van de mogelijkheid om haar bescherming te bieden; dat het CGVS Mevr. O. ervan beschuldigt geen interesse te hebben getoond in haar verzoek tot erkenning van de vluchtelingenstatus;

Overwegende dat de beslissing van het CGVS het tegendeel bewijst, dat Mevr. O. onophoudend haar vrees voor vervolging aankaarte en zich zeer streng hield aan haar verplichtingen, zoals gespecificeerd in punt 205 van het Handboek;

Dat bestreden beslissing op pagina 1 aangeeft dat Mevr. O. zich drie keer aanbod bij het CGVS teneinde haar vrees voor vervolging uit te leggen; dat elke keer Mevr. O. hoopte dat zij verhoord zou worden; dat het echter het CGVS is dat er niet in slaagde Mevr. O. garanties te geven van een verhoor conform de wet en haar rechten als vluchteling;

Dat op 2 februari 2015, Mevr. O. en haar raadsman dienden vast te stellen dat het verhoor in het Engels zou plaatsvinden hoewel de oproeping van 16 januari 2015 noch preciseerde dat het verhoor in het Engels zou doorgaan, noch dat de raadsman het Engels diende te beheersen; dat bijgevolg primo de raadsman van Mevr. O. mondeling het Engels niet beheerste, secundo Mevr. O. en haar raadsman niet over een bewijs beschikten dat de examiner zelf het Engels beheerste en tertio dat de omstandigheden van dit verhoor de voorschriften van de wet en het Handboek niet respecteerden, dat Mevr. O. en haar raadsman hierdoor zich genoodzaakt zagen een einde te stellen aan het verhoor;

Dat dezelfde dag, de raadsman van Mevr. O. een aangetekend schrijven richtte aan het CGVS teneinde de inhoud van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 te herinneren:

(...)

Dat voor zover de wet voorziet dat het onderzoek van de asielaanvraag plaatsvindt in het Frans of Nederlands, Mevr. O. en haar raadsman zich in hun goed recht voelden steunden op de wet; Overwegende dat in dezelfde briefwisseling van 2 februari 2015, de raadsman van Mevr. O. eraan herinnerde wat de verplichtingen van zowel de kandidaat-asielzoeker als van de onderzoeker waren zoals voorzien in punt 205 van het Handboek:

(...)

Dat op pagina 3 van deze brief gericht aan het CGVS op 2 februari 2015, de raadsman van Mevr. O. bepaalde dat hij vreesde dat een interview in het Engels uitgevoerd door een examiner die het Engels niet beheerst, tegenstrijdigheden, incoherenties riskeerde te generen in het relaas omtrent de vrees, onwaarschijnlijkheden die de onderzoeker niet zouden toestaan om met de nodige nauwkeurigheid de vrees voor vervolging van Mevr. O. te beoordelen;

Overwegende dat de raadsman van Mevr. O. op 4 februari 2015 een klacht van drie pagina's neerlegde bij de stafhouder van de orde der advocaten teneinde aan de kaak te stellen dat een verhoor in het Engels bij het CGVS zou zijn voorzien, met het gevolg dat Mevr. O. verplicht was een andere pro deo advocaat te voorzien die het Engels beheerst;

Dat op 3 maart 2015, de Commissaris generaal zijn argumenten in drie en halve pagina's betoogde; dat op 1 april 2015, na een grondige analyse van de door de Commissaris generaal aangehaalde rechtspraak, de raadsman van Mevr. O. in elf pagina's uitlegde dat de wet en de rechtspraak op geen enkele wijze voorzien dat het verhoor in het Engels kon worden gevoerd met een raadsman die het Engels beheerst;

Overwegende dat de bewering dat Mevr. O. gedesinteresseerd zou zijn in haar verzoek tot erkenning tot vluchteling, hoewel zij zich drie keer heeft aangeboden bij het CGVS op basis van een oproeping dat geen melding maakte van het feit dat het verhoor in het Engels zou verlopen met een advocaat die het Engels beheerst, dat zij op de dag zelf van het verhoor dat plaatsvond in het Engels op 2 februari 2015 de redenen uitlegde waarom het onderhoud niet in het Engels kon plaatsvinden en dat naar aanleiding van de klacht neergelegd bij de stafhouder op 4 februari 2015 tegen het CGVS, een brief van 11 pagina's verstuurd werd naar het CGVS en naar de stafhouder, niet als een adequate motivering kan worden beschouwd;

Overwegende dat daarentegen, men zich kan bevragen omtrent de redenen waarom het CGVS primo niet de nodige maatregelen heeft getroffen om een tolk Nederlands/ Yoruba te voorzien, secundo niet twee tolken heeft opgeroepen die zouden vertalen van Nederlands/Engels en Engels/Yoruba; dan men zich verder vragen kan stellen over de redenen waarom het CGVS drie keer Mevr. O. en haar raadsman heeft opgeroepen om telkens het verhoor in het Engels te voeren hoewel vanaf de 2e oproeping het CGVS kennis had van het feit dat een verhoor in het Engels illegaal was;

Dat men niet anders kan dan vaststellen dat het CGVS de principes van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd:

- beginsel van de conforme toepassing van de wetgeving

(artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat het onderzoek van een asielaanvraag in het Frans of het Nederlands gebeurt, het is bijgevolg logisch dat de kandidaat-vluchteling en de raadsman ervan uitgaan dat het verhoor dan ook in het Frans of Nederlands doorgaat)

- beginsel van zorgvuldigheid

(men kan niet begrijpen waarom het CGVS niet zorgvuldig de situatie heeft beheerd door ofwel een tolk te voorzien die in het Nederlands/yoruba kon vertalen, ofwel twee tolken heeft voorzien die in het Nederlands/Yoruba en Nederlands/ Engels konden vertalen)

- beginsel van rechten van verdediging

(in de mate dat het CGVS in de oproeping Mevr. O. meegeeft dat zij zich kan laten bijstaan door een advocaat en dat de wet een verhoor in het Nederlands of Frans voorziet, is het vanzelfsprekend dat de raadsman van Mevr. O. het Engels niet dient te beheersen of een andere taal en dat deze de belangen van Mevr. O. dient te behartigen in het Frans of het Nederlands)-

- beginsel van gerechtvaardigd vertrouwen

(op 2 februari en 1 april 2015, werd uiteengezet waarom het verhoor niet in het Engels kon plaatsvinden, het is bijgevolg niet duidelijk waarom achteraf tot twee keer toe een oproeping aan mevr. O. werd gericht zonder te preciseren dat het verhoor zou doorgaan in het Engels en evenmin zonder te preciseren dat haar raadsman het Engels diende te beheersen ; dat zowel bij de 2e en 3e oproeping het beginsel van gerechtvaardigd vertrouwen door het CGVS werd geschonden)

- beginsel van rechtszekerheid

(het beginsel van rechtszekerheid bestaat erin dat wanneer de wet een verhoor in het Frans of het Nederlands voorziet en de oproeping in het Nederlands geen melding maakt van het gegeven dat het verhoor in het Engels zal plaatsvinden en bijgevolg de raadsman noodzakelijker wijze het Engels dient te beheersen, het verhoor dan eveneens ook effectief in het Nederlands dient plaats te vinden).

In wat zich aandient als een tweede onderdeel van het enig middel stelt verzoekende partij:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 51/4 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980

Overwegende dat Mevr. O. niet kon worden verhoor door het CGVS, doordat het CGVS een verhoor in het Engels oplegde;

Dat de overtuiging van het CGVS erin bestaat dat de examiner enerzijds het recht heeft om een verhoor te voeren in het Engels zonder een bewijs voor te leggen dat hij voldoende Engels beheerst en anderzijds aan de raadsman gekozen door de kandidaat-vluchteling kan worden opgelegd het Engels te beheersen;

Dat de overtuiging van Mevr. O. en haar raadsman erin bestaat dat enerzijds de wet een verhoor in een andere taal dan het Nederlands of het Frans verbiedt en anderzijds de raadsman die de kandidaat-vluchteling bijstaat niet verplicht kan worden om het Engels te beheersen; dat volgens Mevr. O. en haar raadsman het feit dat het verhoor in het Engels zou plaatsvinden zonder de zekerheid dat zowel de onderzoeker als de raadsman voldoende Engels beheersen tot gevolg heeft dat er een belangrijk risico bestaat op onjuistheden, onwaarschijnlijkheden, inconsistenties, fouten die van nature zouden kunnen zijn de protection officer te beletten om met de juiste inzicht de vrees voor vervolging te appreciëren met dien gevolg dat er hierdoor een risico op een weigering van de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus bestaat;

Overwegende dat deze argumentatie hoofdzakelijk steunt op wat reeds naar de Commissaris generaal werd verstuurd op 1 april 2015 in antwoord op de argumentatie van de Commissaris generaal van 3 maart 2015 (cfr. punt 29 hierboven);

Overwegende dat artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 voorziet dat:

(...)

Overwegende dat volgens ons, de onderzoeker, de “protection officer” of elke ander door het CGVS voorzien persoon die het verhoor voert zich dient uit te drukken ofwel in het Nederlands ofwel in het Frans, enerzijds om artikel 51/4 §1 dat voorziet dat de aanvraag “onderzocht” wordt in het Frans of het Nederlands te eerbiedigen en anderzijds om de raadsman die de kandidaat-vluchteling bijstaat toe te laten de inhoud van het onderzoek, de inhoud van het onderhoud te volgen en conform de belangen van de kandidaat-vluchteling te verdedigen;

Overwegende, dat de Commissaris generaal, helemaal tegenovergestelde (pagina 2, alinea 2 van het antwoord van het CGVS van 3 maart 2015), het volgende standpunt verdedigt:

(...)

Vrije vertaling

«Artikel 51/4 is niet van toepassing op de taal gebruikt gedurende het verhoor tussen de protection officer en de tolk waarin er één voorzien is, of de asielaanvrager, zolang het verslag in het Frans of in het Nederlands wordt opgesteld. »

Dat teneinde zijn standpunt te staven, Mijnheer de Commissaris generaal verwijst naar alinea 3 en 4 van de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat naar de rechtspraak van de Raad van State zou verwijzen. Hij bepaalt: « (...)»;

Dat blijkbaar betreffende dat punt een misverstand bestaat in de zin dat het probleem er niet in bestaat dat de tolk een andere taal dan het Frans of Nederlands gebruikt; maar dat het probleem erin bestaat dat de onderzoeker, de protection officer, zich in een andere taal uitdrukt dan het Frans of het Nederlands; dat indien de tolk enkel het Engels beheerst, twee tolken dienen te worden voorzien: een tolk Nederlands- Engels en vervolgens een tolk Engels – Yoruba (de taal van Mevr. O.); dat de onderzoeker een taal dient te gebruiken, het Frans of het Nederlands, dat de advocaat toelaat om conform de vluchteling bij te staan;

Dat in de 5e alinea van pagina 2 (van de brief van de Commissaris van 3 maart 2015), wordt verwezen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 31 januari 2012, n° 74270, dat het volgende bepaalt:

(...)

Dat bij de lezing van voornoemd arrest dd. 31 januari 2012, men niet anders kan vaststellen dat de raadsman van Mevrouw O. terecht bij de aanvang van de verhoren op 2 februari 2015, op 5 april en 4 juli 2015 aangaf dat deze doorgingen in een taal dat de raadsman niet beheerste; dat dit precies gedaan werd door Mevr. O. en haar raadsman in onderhavig geval;

Dat bestreden beslissing het feit dat men zich kant aan een verhoor in een taal dat de raadsman niet beheerst beschouwt als een gebrek aan samenwerking in hoofde van Mevr. O.; dat indien het CGVS zou worden gevolgd, wat de houding van de raadsman ook zou zijn, dit inadequaat zou zijn; dat indien de raadsman van Mevr. O. een verhoor in een taal dat hij niet machtig is aanklaagt, een “gebrek aan samenwerking” van de raadsman en zijn cliënt wordt verweten; dat in tegendeel, niet wordt aangeklaagd dat hij de taal niet beheerst en bijgevolg het verhoor niet heeft bijgewoond...;

Overwegende dat in de 7e alinea van de 2e pagina (van de brief van de Commissaris generaal van 3 maart 2015) wordt bepaald dat:

(...)

Dat hieruit blijkt dat de raadsman gehouden is om de taal te begrijpen van de door internationale instellingen gepubliceerde documenten ; dat deze standpunt kan worden bijgetreden ; dat de Raad van State aan de raadsman verzoekt om deze in het Engels te behandelen ; maar dat een verhoor in het Engels volgen een volstrekt andere intellectuele inspanning is dan deze om documenten te lezen in het Engels ;

Dat de Raad van State van de raadsman verwacht dat hij documenten kan vertalen uit het Engels en niet dat hij kan handelen als tolk Engels – Frans of Engels – Nederlands. Het gaat in casu om het verschil tussen de taak van een vertaler en deze van een tolk: dat de ene "spontaan" een mondeling onderhoud vertaalt (tolk) terwijl de andere een geschreven document vertaalt (vertaler);

Dat op pagina drie, 1e alinea (van de brief van de Commissaris generaal van 3 maart 2015), wordt bepaald dat:

(...)

Dat zoals het hierboven werd uiteengezet, de Raad van State een onderscheid heeft gemaakt tussen de veronderstelde bekwaamheid van de advocaat om documenten te kunnen vertalen in het Engels en de bekwaamheid om een onderhoud in het Engels gevoerd door een protection officer te volgen; dat het CGVS dus verkeerdelijk de redenering van de Raad van State "per analogie" wenst uit te breiden terwijl deze redenering handelt over een compleet andere situatie;

Overwegende dat op pagin 3, 6e alinea (van de brief van de Commissaris generaal van 3 maart 2015), wordt bepaald dat:

(...)

Dat de commissaris zich achter een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting schuilt om te beweren dat zijn standpunt legaal zou zijn; dat moet worden opgemerkt dat deze aanvaarding niet is goedgekeurd door de Raad van State en in strijd is met de goodwill van het CGVS om de beste bescherming van de kandidaat-vluchteling te bieden;

Dat het inconsistent, onwaarschijnlijk, ongeloofwaardig en tegenstrijdige lijkt dat het CGVS beweert de asielzoeker te willen beschermen, maar tegelijk de asielzoeker geen verhoor verschaft gevoerd door een protection officer die de nodige interne en niet externe garanties biedt die officieel en controleerbaar zijn; dat tenzij de protection officer over een diploma beschikt waarmee zijn kwaliteiten van tolk Engels - Nederlandse kunnen worden aangetoond, kan de protection officer, die rechtenstudies heeft gedaan zijn vaardigheden om documenten te vertalen in het Engels niet laten gelden zoals voorzien door de Raad van State noch kan hij zijn informele vaardigheden als tolk invoeren;

Dat beslissingen genomen door het CGVS besluiten tot de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus omwille van een relaas dat incoherent, onwaarschijnlijk, weinig geloofwaardig en tegenstrijdig is... dat een onderhoud waarbij de protection officer geen bewijs aanvoert van zijn kennis van het Engels een verlies aan begrip van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling genereert met zeker enkele, of meer percentages; dat hetzelfde verlies van nature is om de raadsman van de kandidaat-vluchteling te verzwakken in zijn verdediging; dat dit verlies gebeurt ten koste van de kandidaat-vluchteling die nochtans de protection officer beweert te beschermen;

Dat op pagina drie, 11e alinea (van de brief van de Commissaris van 3 maart 2015), wordt bepaald dat:

(...)

Overwegende dat het Koninklijk besluit een mogelijkheid biedt aan de kandidaat-vluchteling om zich ofwel door een raadsman te laten bijstaan ofwel niet; dat vanaf het moment dat de kandidaat-vluchteling gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid, het CGVS hieraan gehouden is, met alle daarmee gepaard gaande gevolgen en onder meer dat het onderzoek van de aanvraag in het Frans of het Nederlands gebeurt en dat de raadsman het onderhoud dient te kunnen verstaan ofwel in het Frans ofwel in het Engels;

Dat het CGVS, ten onrechte, lijkt te denken dat de mogelijkheid om zich te laten bijstaan door een raadsman aan hen toekomt; dat inderdaad, wanneer de kandidaat-vluchteling geen keuze maakt om zich te laten bijstaan door een advocaat dan geen probleem is dat het verhoor in een andere taal zou plaatsvinden dan het Frans of het Nederlands op voorwaarde dat de protection officer de andere taal beheerst;

Overwegende dat noch de wet, noch de Raad van State de onderzoeker toelaat om het onderhoud in het Engels te voeren in de plaats van het Nederlands of het Frans of om de door de kandidaat-vluchteling gekozen advocaat te verplichten om het Engels te beheersen ; dat bestreden beslissing inadequaat gemotiveerd is ;"

In wat zich aandient als het derde onderdeel van het enig middel stelt verzoekende partij:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 41 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE – VAN DE RICHTLIJNEN 2005/85/CE, 2001/95/UE, 2013/32/UE SCHENDING VAN DE ALGEMENE PRINCIPE VAN DE EU-WETGEVING VAN DE RECHTEN VAN VERDEDIGING EN RECHT OM GEHOORD TE WORDEN

Overwegende dat artikel 41 van het handvest van de grondrechten in dit geval van toepassing is voor zover de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende vluchtelingen een omzetting zijn van de Europese richtlijnen 2005/85/CE, 2001/95/UE of dat toepassing dient te worden gemaakt van de richtlijn 2013/32/UE dat diende te worden omgezet;

Dat het algemeen beginsel van de EU-wetgeving van het respect voor de rechten van de verdediging, met inbegrip van het recht om te worden gehoord, de mogelijkheid biedt aan de burger om haar opmerkingen voor te leggen, bijgestaan door een advocaat indien gewenst; dat de raadsman van Mevr. O. precies het verhoor van het CGVS wenst bij te wonen in een voor hem verstaanbare taal, met name het Frans of het Nederlands;

Dat indien Uw Raad zou oordelen, quod non, dat het verhoor bij het CGVS in het Engels kan worden gevoerd door de onderzoeker zonder voorlegging van een bewijs van zijn mondelinge kennis van het Engels en dat de raadsman die de kandidaat-vluchteling bijstaat kan worden verplichten om het Engels te beheersen, dient de volgende prejudiciële vraag te worden gesteld aan het Hof van Justitie:

“Zijn artikel 41 van het handvest van de grondrechten van de Eu, het algemeen beginsel van de EU-wetgeving betreffende de rechten van verdediging en meer bepaald het recht om gehoord te worden, de richtlijnen 2005/85/CE, 2001/95/EU en 2013/32/EU in overeenstemming zijn met de praktijk van de Belgische Staat en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen die enerzijds een examiner toelaten een kandidaat-vluchteling te verhoren, zonder een bewijs van zijn mondelinge kennis van het Engels voor te leggen en anderzijds die de advocaat die de kandidaatvluchteling verdedigt en het verhoor bijwoont verplicht om mondeling het Engels te beheersen, te weten een andere taal dan één der drie landstalen het Nederlands, het Frans of het Duits?.”

De verzoekende partij vordert:

“In hoofdorde,

- De zaak vast te stellen voor een kamer van de Raad voor de Vreemdelingenbetwistingen;*
- Verzoekende partij op te roepen teneinde hem te verhoren over de gegronde redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten en asiel aan te vragen in België;*
- In hoofdorde, de beslissing van weigering van de gunst van de vluchtelingenstatus en de gunst van subsidiaire bescherming aan verzoekende partij te vernietigen en de zaak terug te verwijzen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen teneinde een onderzoek te voeren naar de zaak;*

Ondergeschikt, de volgende vraag aan het Hof van Justitie te stellen:

“Zijn artikel 41 van het handvest van de grondrechten van de Eu, het algemeen beginsel van de EU-wetgeving betreffende de rechten van verdediging en meer bepaald het recht om gehoord te worden, de richtlijnen 2005/85/CE, 2001/95/EU en 2013/32/EU in overeenstemming zijn met de praktijk van de Belgische Staat en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen die enerzijds een examiner toelaten een kandidaat-vluchteling te verhoren, zonder een bewijs van zijn mondelinge kennis van het Engels voor te leggen en anderzijds die de advocaat die de kandidaatvluchteling verdedigt en het verhoor bijwoont verplicht om mondeling het Engels te beheersen, te weten een andere taal dan één der drie landstalen het Nederlands, het Frans of het Duits?.”

2.2. De rechtspleging

2.2.1. Artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) bepaalt:

“De stukken waarvan de partijen willen gebruik maken worden in originele vorm of onder vorm van een kopie voorgelegd en dienen, indien zij in een andere taal dan deze van de rechtspleging werden opgesteld, vergezeld te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

Bij gebreke aan een dergelijke vertaling, is de Raad niet verplicht deze documenten in overweging te nemen.”

De Raad wierp ter terechtzitting de toepassing van deze bepaling op ten aanzien van de stukken bij het verzoekschrift en de reproductie van deze stukken in het verzoekschrift.

Verzoekende partij stelde dienaangaande dat de voorzitter kennis kon nemen van deze teksten: de passieve kennis van het Frans mag verondersteld worden omdat deze geschreven documenten in alle rust kunnen worden gelezen en beoordeeld, desnoods vertaald door iemand.

2.2.2. Bij het verzoekschrift zijn stukken (stuk 4 – 11) gevoegd die niet zijn opgesteld in de taal van de rechtspleging. Het verzoekschrift bevat tal van teksten die niet zijn opgesteld in de taal van de rechtspleging (zie o.a. p.11 - 20). Het blijkt immers dat de voormelde stukken uitgebreid worden geciteerd in het verzoekschrift.

Artikel 8 van het PR RvV bepaalt dat de stukken die niet opgesteld zijn in de taal van de rechtspleging, *in casu* het Nederlands, vergezeld dienen te zijn van een voor eensluidende vertaling. De Raad is niet verplicht deze stukken in overweging te nemen wanneer er geen vertaling voorhanden is.

2.2.3. Het verweer van de verzoekende partij ter terechtzitting ten aanzien van de toepassing van artikel 8 PR RvV kan niet aangenomen worden.

Te dezen wordt vastgesteld dat de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: Vreemdelingenwet) geen bepaling voorziet waaruit kan worden afgeleid dat de rechters in vreemdelingenzaken passieve schriftelijke kennis (dienen te) bezitten van een andere taal dan deze van de kamer waarvan ze deel van uitmaken krachtens artikel 39/9, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/19, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Niemand kan tot rechter in vreemdelingenzaken worden benoemd tenzij hij Belg, volle dertig jaar oud en doctor, licentiaat of master in de rechten is, en een nuttige juridische beroepservaring van tenminste 5 jaar kan doen gelden.”

Artikel 39/21, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De helft van de kamervoorzitters en de helft van de rechters in vreemdelingenzaken moeten door hun diploma het bewijs leveren dat zij het examen van doctor, licentiaat of master in de rechten in het Nederlands hebben afgelegd; de andere helft van elke groep dat zij het in het Frans hebben afgelegd.”

De passieve schriftelijke kennis van een andere taal dan deze van het diploma dient niet te worden aangetoond bij de benoeming als rechter in vreemdelingenzaken. De passieve schriftelijke kennis van een andere taal dan deze van het diploma wordt derhalve ook niet verondersteld aanwezig te zijn in hoofde van een rechter in vreemdelingenzaken.

Bij gebrek aan vermelding van een taal (ook niet van één van de drie landstalen in België) kan uit artikel 8 PR RvV ook geen vermoeden van passieve schriftelijke kennis van een andere taal dan deze van de procedure worden afgeleid.

2.2.4. De verzoekende partij betwist niet dat de taal van de rechtspleging in onderhavig dossier het Nederlands is. De Raad stelt vast dat de bij het verzoekschrift gevoegde stukken (stukken vier tot en met elf) niet voorzien zijn van een voor eensluidende vertaling in het Nederlands. Tevens blijkt dat deze stukken een significant onderdeel vormen van de inhoud van het verzoekschrift.

Deze stukken, zoals gevoegd bij het verzoekschrift en geciteerd in het verzoekschrift, worden bij toepassing van artikel 8 PR RvV door de Raad niet in overweging genomen aangezien ze niet vergezeld zijn van een voor eensluidende vertaling in het Nederlands.

2.3. Omtrent de toepassing van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.1. De verzoekende partij voert in het eerste en tweede onderdeel de schending aan van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij voert aan dat zij een tolk Yoruba vroeg. Zij stelt dat de ambtenaar van de verwerende partij zelf tolkte van het Nederlands naar het Engels. Daarentrent laat zij onder meer gelden:

“Overwegende dat daarentegen, men zich kan bevragen omtrent de redenen waarom het CGVS primo niet de nodige maatregelen heeft getroffen om een tolk Nederlands/ Yoruba te voorzien, secundo niet twee tolken heeft opgeroepen die zouden vertalen van Nederlands/Engels en Engels/Yoruba; dan men zich verder vragen kan stellen over de redenen waarom het CGVS drie keer Mevr. O. en haar raadsman heeft opgeroepen om telkens het verhoor in het Engels te voeren hoewel vanaf de 2e oproeping het CGVS kennis had van het feit dat een verhoor in het Engels illegaal was;”

(...)

“Overwegende dat Mevr. O. niet kon worden verhoor[d] door het CGVS, doordat het CGVS een verhoor in het Engels oplegde;

Dat de overtuiging van het CGVS erin bestaat dat de examiner enerzijds het recht heeft om een verhoor te voeren in het Engels zonder een bewijs voor te leggen dat hij voldoende Engels beheerst en anderzijds aan de raadsman gekozen door de kandidaat-vluchteling kan worden opgelegd het Engels te beheersen;

Dat de overtuiging van Mevr. O. en haar raadsman erin bestaat dat enerzijds de wet een verhoor in een andere taal dan het Nederlands of het Frans verbiedt en anderzijds de raadsman die de kandidaat-vluchteling bijstaat niet verplicht kan worden om het Engels te beheersen; dat volgens Mevr. O. en haar raadsman het feit dat het verhoor in het Engels zou plaatsvinden zonder de zekerheid dat zowel de onderzoeker als de raadsman voldoende Engels beheersen tot gevolg heeft dat er een belangrijk risico bestaat op onjuistheden, onwaarschijnlijkheden, inconsistenties, fouten die van nature zouden kunnen zijn de protection officer te beletten om met de juiste inzicht de vrees voor vervolging te appreciëren met dien gevolg dat er hierdoor een risico op een weigering van de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus bestaat;”

(...)

Overwegende dat volgens ons, de onderzoeker, de “protection officer” of elke ander door het CGVS voorzien persoon die het verhoor voert zich dient uit te drukken ofwel in het Nederlands ofwel in het Frans, enerzijds om artikel 51/4 §1 dat voorziet dat de aanvraag “onderzocht” wordt in het Frans of het Nederlands te eerbiedigen en anderzijds om de raadsman die de kandidaat-vluchteling bijstaat toe te laten de inhoud van het onderzoek, de inhoud van het onderhoud te volgen en conform de belangen van de kandidaat-vluchteling te verdedigen;

(...)

Overwegende dat noch de wet, noch de Raad van State de onderzoeker toelaat om het onderhoud in het Engels te voeren in de plaats van het Nederlands of het Frans of om de door de kandidaat-vluchteling gekozen advocaat te verplichten om het Engels te beheersen ; dat bestreden beslissing inadequaat gemotiveerd is”

2.3.2. Bij haar asielaanvraag heeft de verzoekende partij om een tolk Yoruba verzocht voor het onderzoek van haar asielaanvraag en zij werd er van in kennis gesteld dat de taal waarin haar asielaanvraag onderzocht wordt het Nederlands is (Bijlage 26 van 22 september 2014).

Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

§ 1 Het onderzoek van de in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2 De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

*§ 3 Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.
Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing.*

Bij (de pogingen tot) het gehoor van de verzoekende partij voorzag de verwerende partij een tolk Engels / Yoruba. De ambtenaar van de verwerende partij vertaalde zelf van het Nederlands naar het Engels en de aanwezige tolk vertaalde van het Engels naar het Yoruba (en omgekeerd).

Omtrent deze wijze van gehoor en vertolking stelde de Raad van State (arrest nr. 185.993 van 3 september 2008):

"2.1.4.1. Overwegende dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker laat gelden, niets in de parlementaire voorbereiding van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet erop wijst dat in deze wetsbepaling ook de taal van de conversatie met de tolk wordt geregeld; dat verzoeker zich daarvoor steunt op de volgende zinsnede in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat de wet van 10 juli 1996 is geworden: "De huidige regeling van onbeperkte vrije keuze van de taalrol leidt ertoe dat men de taalrol kiest waar de vertraging het grootst is en waar zogezegd de kans op een positieve beslissing het grootst is, ook al spreekt de betrokken asielzoeker de taal niet en moet er voor een conversatie met hem een beroep worden gedaan op een tolk" (Parl. St. Kamer, 1995-96, 364 nr. 1, p. 32-33); dat hieruit evenwel niet kan worden afgeleid dat onder het nieuwe regime enkel naar en uit de proceduretaal mag worden getolkt; dat als één van de redenen waarom aan de onbeperkte vrije keuze van de proceduretaal een einde wordt gesteld, er enkel wordt op gewezen dat ook wanneer de asielzoeker zelf deze taal kiest, meestal voor de conversatie met hem nog een beroep moet worden gedaan op een tolk; dat luidens artikel 30 van de Grondwet het gebruik van de in België gesproken talen vrij is en het niet geregeld kan worden dan door de wet en alleen voor handelingen van het openbaar gezag en voor gerechtszaken; dat deze bepaling op zich geen verplichting inhoudt voor de ambtenaren om uitsluitend de taal van hun taalrol te spreken of te gebruiken; dat ook uit deze bepaling niet kan worden afgeleid dat een ambtenaar een andere taal slechts zou mogen spreken of gebruiken indien een formele wetsbepaling hem daartoe machtigt; dat zoals andere wetsbepalingen waarbij het gebruik van een bepaalde taal wordt opgelegd ook artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet restrictief moet geïnterpreteerd worden; dat deze wetsbepaling enkel het taalgebruik regelt bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag; dat het de taal aanwijst die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing; dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden omdat het interview op het Commissariaat-generaal zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal of omdat de tolk zich bij dit interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal; dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet de jurist die het interview met de asielzoeker afneemt niet verbiedt zich uit te drukken in een vreemde taal en zelfs de rol van de tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst; (...) (eigen onderlijning)

Uit voormeld arrest van de Raad van State blijkt dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet verbiedt aan de ambtenaar die het interview met de asielzoeker afneemt zich uit te drukken in een vreemde taal; het arrest stelt dat artikel 51/4 evenmin aan de ambtenaar verbiedt "zelfs de rol van de tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst". Aan de ambtenaar van de verwerende partij wordt geen vereiste van bewijs inzake de beheersing van de vreemde taal gesteld.

De verwerende partij oordeelt terecht dat de ambtenaar die het interview afnam zich kon uitdrukken in het Engels ten aanzien van de aanwezige tolk Yoruba / Engels. De omstandigheid dat de advocaat die de verzoekende partij vergezelt tijdens het gehoor op het CGVS aanvoert dat hij het Engels onvoldoende beheerst, verzet zich hier niet tegen.

2.3.3. De aangevoerde schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet is niet gegrond.

2.4. Omtrent de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

2.4.1. In het eerste onderdeel van het enig middel stelt verzoekende partij dat ingevolge de aangevoerde schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet, de volgende principes van behoorlijk bestuur niet werden nageleefd:

"- *beginsel van de conforme toepassing van de wetgeving*

(artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat het onderzoek van een asielaanvraag in het Frans of het Nederlands gebeurt, het is bijgevolg logisch dat de kandidaat-vluchteling en de raadsman ervan uitgaan dat het verhoor dan ook in het Frans of Nederlands doorgaat)

- beginsel van zorgvuldigheid

(men kan niet begrijpen waarom het CGVS niet zorgvuldig de situatie heeft beheerd door ofwel een tolk te voorzien die in het Nederlands/Yoruba kon vertalen, ofwel twee tolken heeft voorzien die in het Nederlands/Yoruba en Nederlands/ Engels konden vertalen)

- beginsel van rechten van verdediging

(in de mate dat het CGVS in de oproeping Mevr. O. meegeeft dat zij zich kan laten bijstaan door een advocaat en dat de wet een verhoor in het Nederlands of Frans voorziet, is het vanzelfsprekend dat de raadsman van Mevr. O. het Engels niet dient te beheersen of een andere taal en dat deze de belangen van Mevr. O. dient te behartigen in het Frans of het Nederlands)-

- beginsel van gerechtvaardigd vertrouwen

(op 2 februari en 1 april 2015, werd uiteengezet waarom het verhoor niet in het Engels kon plaatsvinden, het is bijgevolg niet duidelijk waarom achteraf tot twee keer toe een oproeping aan mevr. O. werd gericht zonder te preciseren dat het verhoor zou doorgaan in het Engels en evenmin zonder te preciseren dat haar raadsman het Engels diende te beheersen ; dat zowel bij de 2e en 3e oproeping het beginsel van gerechtvaardigd vertrouwen door het CGVS werd geschonden)

- beginsel van rechtszekerheid

(het beginsel van rechtszekerheid bestaat erin dat wanneer de wet een verhoor in het Frans of het Nederlands voorziet en de oproeping in het Nederlands geen melding maakt van het gegeven dat het verhoor in het Engels zal plaatsvinden en bijgevolg de raadsman noodzakelijker wijze het Engels dient te beheersen, het verhoor dan eveneens ook effectief in het Nederlands dient plaats te vinden)."

2.4.2. De schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet werd niet aangetoond (zie punt 2.3.). Bijgevolg wordt de schending van het "beginstel van de conforme toepassing van de wetgeving" niet dienstig aangevoerd.

2.4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekster door middel van een tolk Yoruba de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten. De commissaris-generaal heeft verzoeksters asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.4.4. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure maar een administratieve. Verzoekster kon zich laten bijstaan en heeft hier tijdens drie gehoren op het CGVS gebruik van gemaakt. De verwerende partij hield tijdens het verloop van de procedure rekening met de klachten bij de stafhouder en de Vaste Commissie voor Taaltoezicht. Dat de advocaat niet in staat zou zijn de vertolking door de ambtenaar van het Engels naar het Nederlands (en omgekeerd) te volgen, doet omwille van het hoger gestelde inzake artikel 51/4 geen afbreuk aan het recht van verdediging.

2.4.5. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263).

Verzoekende partij toont niet aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel niet aannemelijk.

2.4.6. Het beginsel van de rechtszekerheid, zoals *in casu* omschreven door de verzoekende partij, is niet geschonden aangezien deze aangevoerde schending onmiskenbaar verbonden is met de niet aangetoonde schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De oproeping voor het gehoor dient geen melding te maken (van de mogelijkheid) dat de ambtenaar van de verwerende partij tolkt naar het Engels.

2.4.7. De aangevoerde schending van de beginselen van behoorlijk bestuur is niet gegrond.

2.5. Omtrent de schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de richtlijnen 2005/85/CE, 2001/95/UE, 2013/32/UE – de schending van de algemene principes van de EU-wetgeving van de rechten van verdediging en recht om gehoord te worden.

2.5.1. In wat zich aandient als het derde onderdeel van het enig middel wordt de schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aangevoerd. Dit behelst onder meer het recht te worden gehoord alvorens er een nadelige beslissing wordt genomen.

Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat het recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 11 december 2014, Khaled Boudjlida, C-249/13, r.o. 36).

De hoorplicht maakt als recht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging (*ibidem*, r.o. 34).

In casu blijkt dat de verzoekende partij drie maal werd uitgenodigd voor een gehoor, met name voor een gehoor op 2 februari 2015, op 5 april 2016 en 4 juli 2016. Telkenmale verzette de verzoekende partij zich tegen het gehoor omdat de ambtenaar tolkte van het Nederlands naar het Engels; dit omdat de advocaat van verzoekende partij aanvoerde onvoldoende Engels te verstaan.

Hoger werd vastgesteld dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet er zich niet tegen verzet dat verwerende partij zelf mocht tolken van het Nederlands naar het Engels; verzoekende partij werd hierover ingelicht en weigerde uitdrukkelijk (zie bijvoorbeeld verslag gehoor d.d. 4 juli 2016) te worden gehoord. Verzoekster heeft aldus de mogelijkheid gehad om op een nuttige wijze haar verzoek tot internationale bescherming kenbaar te maken. Zij maakte hiervan geen gebruik omwille van haar interpretatie van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

De aangevoerde schending van de hoorplicht kan niet worden aangenomen.

De verzoekende partij duidt niet aan welke andere algemene principes op het recht van verdediging werden geschonden.

2.5.2. Verzoekende partij verwijst naar de richtlijnen 2005/85/CE, 2001/95/UE [lees: 2011/95/EU], 2013/32/UE maar concretiseert niet hoe deze richtlijnen geschonden werden door de bestreden beslissing.

2.5.3.1. De verzoekende partij stelt voor een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.5.3.2. Krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen “*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17).

Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Ten overvloede merkt de Raad ook op dat, op grond van artikel 267 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, het Hof van Justitie van de Europese Unie bevoegd is om bij wijze van prejudiciële beslissing een uitspraak te doen “*over de uitlegging van de Verdragen*” en “*over de geldigheid en de uitlegging van de handelingen van de instellingen, de organen of de instanties van de*

Unie". Het Belgische asielrecht valt binnen de werkingssfeer van het gemeenschapsrecht; de voorgestelde prejudiciële vraag naar de *"overeenstemming van de praktijk van de Belgische Staat en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen"* tijdens de gehoren betreft een vraag inzake de invulling van een regel van nationaal recht en valt *prima facie* buiten de voornoemde bevoegdheid van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.5.3.3. Het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt verworpen.

2.6.1. Verzoekende partij werpt op algemene wijze de schending op van *"artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie"*, van *"de richtlijn 2005/85/CE betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus"*, van *"de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming"* en van *"de richtlijn 2013/32/UE betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) waarvan de omzetting voorzien is tegen 20 juli 2015"*.

2.6.2. Verzoeker concretiseert niet op welke wijze het voormeld artikel of richtlijnen werden geschonden door de bestreden beslissing. Dit middelonderdeel wordt niet dienstig aangevoerd.

2.7.1. Verzoekende partij werpt de schending op van de motiveringsplicht, zoals vastgesteld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen.

2.7.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

De aangevoerde schending van de motiveringsplicht is niet gegrond.

2.8.1. Omtrent de aangevoerde schending van *"artikel 1 van de conventie van betreffende de status van vluchtelingen van de 1951"*.

2.8.2. In de Vreemdelingenwet verwijst artikel 48/3 naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd middels artikel 25 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S., 6 oktober 2006). In de parlementaire werkzaamheden (DOC 51 2478/001, p.79) omtrent de invoeging van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wordt gesteld inzake artikel 1 van het Verdrag van Genève: *"Paragraaf 1 [van artikel 25] verwijst naar de internationaal-rechtelijke verankering van de notie «vervolgeling» met name artikel 1 van het Verdrag van Genève, conform artikel 2 c van de richtlijn 2004/83/EG."*

Inzake richtlijn 2004/83/EG en het Verdrag van Genève stellen voormelde parlementaire werkzaamheden (p. 7): *"De richtlijn 2004/83/EG baseert zich, wat het aspect vluchtelingenbescherming betreft, op de voorwaarden die staan omschreven in het Verdrag van Genève."*

De tekst van de richtlijn verwijst op tal van plaatsen expliciet naar het Verdrag van Genève en bevat heel wat belangrijke elementen voor de interpretatie van het begrip van vluchteling."

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde (HvJ 9 november 2010, B & D tegen Bundesrepublik Deutschland, gevoegde zaken C-57/09 / C-101/09, r.o. 77): *"Uit de punten 3, 16 en 17 van de considerans van de richtlijn [2004/83/EG] blijkt dat het Verdrag van Genève de hoeksteen van het internationale rechtsstelsel ter bescherming van vluchtelingen is en dat de in de richtlijn opgenomen bepalingen inzake de voorwaarden voor erkenning als vluchteling en de inhoud van de*

vluchtelingenstatus zijn vastgesteld om de bevoegde autoriteiten van de lidstaten te helpen dit verdrag toe te passen op basis van gemeenschappelijke begrippen en criteria.”

Daargelaten de vraag of artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 rechtstreekse werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, blijkt het dat de verzoekende partij op geen enkele wijze aantoonst of argumenteert op welke wijze de bestreden beslissing een schending vormt van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Verzoekende partij voert in het verzoekschrift geen concreet element (noch landeninformatie) aan waaruit blijkt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van één van de vluchtelingenrechtelijke criteria en dat zij geen bescherming kan krijgen van de autoriteiten van het land waarvan zij de nationaliteit heeft.

De verzoekende partij geeft in het verzoekschrift een opsomming van feiten maar verbindt dit niet met een vraag, exceptie, middel of verweer waaruit kan blijken dat zij valt onder de bepalingen van de Vreemdelingenwet om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus. Niettegenstaande de verzoekende partij correct was opgeroepen voor de terechtzitting en er een tolk Yoruba was voorzien, was de verzoekende partij niet in persoon aanwezig op de terechtzitting en kon zij dan ook hieromtrent, overeenkomstig artikel 14 PR RvV, geen toelichting verstrekken.

Verzoekende partij vraagt in het verzoekschrift evenmin de erkenning van de vluchtelingenstatus, zij verzoekt *“de beslissing van weigering van de gunst van de vluchtelingenstatus en de gunst van subsidiaire bescherming aan verzoekende partij te vernietigen en de zaak terug te verwijzen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen teneinde een onderzoek te voeren naar de zaak”*.

2.8.3. De schending van *“artikel 1 van de conventie van betreffende de status van vluchtelingen van de 1951”* wordt niet dienstig aangevoerd.

2.9.1. Verzoekende partij voert de schending aan van *“punt 205 van de UNHCR handboek en richtlijnen aangaande determinatie van de vluchtelingenstatus”*.

2.9.2. Betreffende de aangevoerde schending van een paragraaf uit de proceduregids van UNHCR en (niet nader omschreven) richtlijnen van UNHCR stelt de Raad vast dat deze proceduregids en richtlijnen, hoewel deze waardevolle aanwijzingen bevatten voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus, geen afdwingbare rechtsregels bevatten.

De aangevoerde schending van *“punt 205 van de UNHCR handboek en richtlijnen aangaande determinatie van de vluchtelingenstatus”* is ongegrond.

2.10. Omtrent de beoordeling van de bestreden beslissing door de Raad overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet

2.10.1. Artikel 39/2, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt de bevoegdheden van de Raad inzake de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen en stelt:

“De Raad kan:

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

3° (...)”

2.10.2. De verzoekende partij vordert *“de beslissing van weigering van de gunst van de vluchtelingenstatus en de gunst van subsidiaire bescherming aan verzoekende partij te vernietigen en de zaak terug te verwijzen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen teneinde een onderzoek te voeren naar de zaak”*.

2.10.3. De verwerende partij probeerde drie maal een gehoor te organiseren teneinde de asielaanvraag van de verzoekende partij te onderzoeken.

De advocaat van verzoekende partij aanvaardde tijdens de voorziene gehoren niet dat de ambtenaar van verwerende partij Engels sprak (gehoor CGVS d.d. 2 februari 2015, p.2; gehoor CGVS d.d. 5 april 2016, p. 2-5; gehoor CGVS 4 juli 2016, p. 2-3).

De advocaat van de verzoekende partij werd tijdens het gehoor op 5 april 2016 op correcte wijze ingelicht over de wijze van vertolking ingevolge de toepassing van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet; de advocaat werd hiertoe zelfs blijkbaar door een ambtenaar van het CGVS (met verwijzing naar reeds gevoerde briefwisseling) in het Frans ingelicht teneinde elk misverstand op te lossen (gehoor CGVS d.d. 5 april 2016, p. 3-5).

Op 4 juli 2016 werd nogmaals geprobeerd om een gehoor te organiseren waarbij de ambtenaar tolkt naar het Engels voor de aanwezige tolk Engels / Yoruba; deze wijze van vertolking ontaardt volgens het gehoorverslag in verbale agressie van de advocaat ten aanzien van de ambtenaar (gehoor 4 juli 2016, p. 3). De ambtenaar van verwerende partij trachtte middels directe conversatie met de asielzoekster tijdens dit laatste gehoor alsnog een gehoor te laten doorgaan; dit werd verhinderd door de advocaat van verzoekende partij. Aan de asielzoekster werd in duidelijke bewoordingen aangegeven dat een negatieve beslissing zou volgen wanneer het interview niet doorging omwille van de opgeworpen problematiek van de vertolking (gehoor CGVS d.d. 4 juli 2016, p. 2); ondanks deze mededeling weigerden de asielzoekster en haar advocaat mee te werken aan het gehoor.

Gelet op de inhoud van de gehoorverslagen van 5 april 2016 en 4 juli 2016 blijkt dat de verzoekende partij weigerde mee te werken met het gehoor dat conform artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet werd afgenomen. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij voor de gehoren van 5 april 2016 en 4 juli 2016 schriftelijk ingelicht was door de verwerende partij over de concrete wijze van toepassing van artikel 51/4 (verzoekschrift, p. 28-29: *“Overwegende, dat de Commissaris generaal, helemaal tegenovergestelde (pagina 2, alinea 2 van het antwoord van het CGVS van 3 maart 2015), het volgende standpunt verdedigt: (...) Vrije vertaling «Artikel 51/4 is niet van toepassing op de taal gebruikt gedurende het verhoor tussen de protection officer en de tolk waarin er één voorzien is, of de asielaanvrager, zolang het verslag in het Frans of in het Nederlands wordt opgesteld. »).*

De manifeste weigering tot medewerking berustte op een interpretatie van artikel 51/4 door de advocaat van verzoekster die strijdig is met voormeld arrest van de Raad van State en waarover verzoekende partij wel degelijk was ingelicht. De advocaat van de verzoekende partij werd schriftelijk en mondeling (gehoor van 5 april 2016) op de hoogte gebracht dat het verloop van het gehoor conform was aan artikel 51/4 maar weigerde zich hierbij neer te leggen; de advocaat en de verzoekende partij volhardden in de weigering om het gehoor te laten doorgaan.

De houding van de advocaat van verzoekende partij, alsook van de asielzoekster die wel degelijk deze problematiek kende (gehoren d.d. 2 februari 2015 en 4 juli 2016), betreft een duidelijk gebrek aan medewerking. Een asielzoeker heeft immers de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de verwerende partij kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van de verzoekende partij dat zij de verwerende partij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. De verwerende partij mag van een asielzoekster dienaangaande verklaringen verwachten (en waar mogelijk documenten).

De herhaalde weigering tot het afleggen van deze verklaringen betreft een manifest gebrek aan medewerking en is uitsluitend aan de houding van de verzoekende partij toe te schrijven.

Het is de verzoekende partij die instaat en verantwoordelijk is voor de organisatie van haar verdediging. Eventuele fouten en tekortkomingen begaan door een advocaat in het kader van een procedure worden toegerekend aan de partij waarvoor hij als procesvertegenwoordiger optreedt en maken voor die partij geen geval van overmacht uit.

2.10.4. De bestreden beslissing stelt terecht vast dat de verzoekende partij weigerde om mee te werken, zodat het voor de verwerende partij onmogelijk is om te oordelen of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader

van de subsidiaire bescherming. Dergelijk gebrek aan medewerking en interesse is onverenigbaar met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevestigt de Raad de bestreden beslissing.

2.10.5. Gelet op het hoger vastgestelde is er geen reden voorhanden om de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen omdat er aan de bestreden beslissing geen substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld. Evenmin ontbreken er essentiële elementen die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS